

OPINIÓ

EDITORIAL

FRACÀS EN EL SECTOR AEROESPACIAL

Una dècada enrere, el sector aeronàutic i aeroespacial de Catalunya estava cridat a convertir-se en un dels sectors estratègics per al país. Ara, la veritat és que ningú en parla, ni les empreses privades, ni l'administració. Per què s'ha diluït l'expectativa creada llavors? De fet s'han produït un cúmul de circumstàncies que han contribuït a tallar les ales d'una indústria que pretenia volar molt alt. Aleshores es va crear l'associació Barcelona Aeronàutica i de l'Espai (Baie), que aglutinava les empreses més grans, institucions i organismes per coordinar el seu creixement. Tenia per objectiu fer créixer una indústria potent amb base tecnològica que pogués

competir amb les millors del món per atraure contractes per al coet Ariane, el GPS europeu Galileo o altres projectes com ara l'aeronau Airbus-380.

Avui, deu anys després, es pot dir que la idea de fer un gran sector competitiu ha fracassat. La Baie s'ha dissolt fa uns mesos. Aquest és un fet que apunta la delicada situació d'un sector que genera 120 milions d'euros i que dona feina a uns 800 treballadors. Hi ha

El sector aeronàutic i aeroespacial de Catalunya estava cridat a convertir-se en un dels sectors estratègics per al país

diverses causes que expliquen el fracàs. Moltes de les empreses que formaven part de l'associació no s'ho van creure prou. També s'apunta que no es va trobar una empresa tractora que pogués arrossegar amb prou força. Per la seva part, l'administració tampoc no va donar prou suport -no només econòmic sinó de convenciment i de promoció-. Sigui com sigui, la realitat és que els projectes no s'han consolidat i els contractes de les grans companyies mundials no es feien a les empreses catalanes sinó a d'altres situades a Getafe, Albacete o Sevilla. Casualment, José Bono, l'exministre de Defensa, va intercedir per ubicar una gran empresa a les seves terres. La ministra catalana també de Defensa Carme Chacón no va moure ni un dit per portar negoci en un espai reservat que hi havia a Viladecans. O el mateix Felipe González, que també va moure cel i terra per fer de Sevilla una zona molt cotitzada per la indústria aeroespacial. Després d'aquest panorama cal aprendre dels errors. Fins ara s'ha invertit en formació, encara queden diverses empreses que ho fan bé. La flama encara està encesa. Però sobretot caldrà treballar amb un pla clar i unit amb vista al futur.

L'ECONÒMIC

EDITA: TALLER D'INICIATIVES EDITORIALS, SL. **Director:** Ramon Roca. **Sotsdirector:** Francesc Muñoz. **Redactors:** Jordi Garriga, Anna Pinter, Berta Roig, Marc Rovira. **Disseny i maquetació:** Miquel Fontela. **Correcció lingüística:** Quim Puigvert. **Fotografia:** Andreu Puig. **Directora de publicitat:** Eva Negre. **Dipòsit legal:** GI-653-2010 C/ Güell, 68. 17005 Girona. Redacció: Diputació, 284, 4t. Barcelona. Telèfon 93 227 66 21. redaccio@leconomic.cat

La sinistralitat laboral en la construcció

JORDI

FABRELLAS PAYRET

Vicedegà Col·legi d'Enginyers

Graduats i d'Enginyers Tècnics

Industrials de Girona

El sector de la construcció ha estat un dels més colpejats per la crisi econòmica, ha passat de les grans inversions al no-res. A l'època daurada la inversió privada i la pública eren molt altes, el crèdit fluïa sense restriccions, les compravendes es feien com xurros, les inversions públiques en infraestructures de totes les administracions eren elevades i no es mirava prim. De cop i volta les entitats financeres no van donar més crèdit i van deixar de finançar obra pública, i a més van demanar que se'ls retornés amb poc marge de renegociació, amb el resultat de milers d'empreses tancades i milions de persones a l'atur. Les conseqüències han estat fallides, impagaments, desnonaments i una crisi que ha comportat pobresa i precarietat laboral.

Segons dades del Departament d'Empresa i Ocupació de la Generalitat de Catalunya en la darrera dècada la sinistralitat laboral al sector de la construcció s'ha anat reduint. Dels 31.707 accidents de l'any 2004, dels quals 47 van ser mortals, s'ha passat als 7.371 accidents comptabilitzats fins l'agost del 2015, dels quals 8 van ser mortals. Estem parlant d'una reducció del 77% en l'accidentalitat i d'un 83% en els mortals. Són unes dades molt significatives, però també fàcils d'associar a la disminució de treballadors a conseqüència de la davallada de la producció, malgrat que els índexs d'incidència d'accidents del sector també ha seguit una tendència a la baixa.

Els índexs d'incidència (número d'accidents per cada 100.000 treballadors afiliats a la Seguretat Social) són el mètode més fiable per conèixer-ne l'evolució, ja que eliminen l'efecte distorsionant que les diferències en el nombre

LLUÍS ROMERO

La conclusió és que la sinistralitat en el sector de la construcció si bé s'ha reduït molt, continua sent encara molt alta

d'ocupats en cada període tenen sobre la interpretació de les dades de sinistralitat laboral. Així tenim que l'índex a l'any 2004 era 13.5 i a l'agost d'enguany és de 6.6, la qual cosa representa una disminució del 51%, fet que demostra que els esforços esmerçats en prevenció van donant fruits. Pel que fa al d'incidència dels accidents mortals, que també ha baixat, hem passat de 20 el 2004, a 7,19 el 2015.

Aquestes xifres, que és evident que indiquen una millora, quan es comparen entre el conjunt dels sectors econòmics, mostren que tot i que en el número global d'accidents la construcció representa només un 9% i el d'accidents mortals un 10%, l'índex d'inci-

dència està molt per sobre de la resta dels sectors econòmics. Les dades ens diuen que en l'agricultura hi ha hagut 4.373 accidents i un índex d'incidència d'accidents mortals del 4,69, a la indústria 4.452 i 4,70, a la construcció 6.621 i 7,19, i al sector serveis 2.700 i 2,33. La conclusió és que la sinistralitat en la construcció si bé s'ha reduït molt, continua sent molt alta.

Des que l'any 1995 es va aprovar la llei 31/1995 de prevenció de riscos laborals s'han destinat un munt de recursos per implementar la cultura preventiva. Segurament alguns han estat inútils, o no s'han aprofitat bé o no han arribat de la forma adient als diversos col·lectius però d'altres han anat fent camí, ho demostra la reducció dels accidents.

No hem d'oblidar que en el darrer any a Catalunya s'han produït més de 80.000 accidents, uns 220 cada dia, i per tant la tasca dels professionals, entre ells els enginyers tècnics industrials, ha de continuar vigilant, formant, conscienciant els treballadors i directius que el que compta és prevenir, per tal d'assolir l'objectiu final de zero accidents.